

aan buien leed en in de keuken haar leed verzette door Truitje eens weer flink de les te lezen, wat zij in lang niet gedaan had en het kind volgens haar brood noodig had.

De dokter kon niet tot rust komen, binnen; hij nam zijn hoed en ging naar het zeestrand; het gesprek met Frank had hem geweldig aangegrepen. 't Was een heerlijke avond, de maan scheen hoog in den hemel en myriaden van vonkjes trilden op de golven, die er uitzagen als een in duizend plooiën dansend zilverkleurig kleed.

Dokter Adrichem stond stil en zag peinzend naar de beide oneindigheden, die zich in elkander spiegelden, zich in de verte schenen te vereenigen en toch zoover van elkander verwijderd bleven.

„'t Is jammer! bitter jammer!” mompelde hij, „ik had er mij mee moeten bemoeien, die ellendige gemakzucht is er oorzaak van. Struisvogelpolitiek! Ik ben in dit kringetje gewoon. Er buiten gaan, kost mij ontzaglijke moeite. Nu kan ik er geen einde aan maken. Haar spreken, haar vragen of zij het doet uit eigen beweging, dan wel omdat zij niet anders kan! Heb ik er nog wel recht toe? Misschien ware 't beter geweest, als ik niet botweg had geweigerd haar te ontvangen, dan zou er misschien wat aan te doen zijn geweest. Morgen komt Suze hier huilen en wat moet ik haar zeggen? Zij zal er geld voor over hebben, het meisje af te koopen. Zal ik het aanraden? Neen, ik had 't eerder moeten doen! Nu is 't te laat. Zij moeten

't Is jammer... bitter jammer...

de gevolgen dragen van hun handelingen! Dat moet ieder en dan zullen ze zelf voelen hoe zwaar 't is, hoe ontzettend zwaar!”